

ТРЕЋИ СВЕТСКИ РАТ НА САЛАСУ КОД ДИКАЊКЕ

зборник

Превео и приредио Желидраг Никчевић

Превео и приредио
Желидраг Никчевић

ТРЕЋИ СВЕТСКИ РАТ НА САЛАСУ КОД ДИКАЊКЕ

зборник

Превео и приредио *Желидраг Никчевић*

2023.

Герман Садулајев

СРБИ

Ево, дочекасмо с тобом, тата, ново пролеће. Ускоро ће рачуни за светло и грејање бити мањи. Сећам се како си, згурени дечак, који не памти никакав рат, на себе призивао ватру артиљерије.

Сећам се, бунцао си у грозници: лете авиони! Где су противавионски топови? Зашто наши противавионски топови ћуте? Мама је, уздишући, гризла беле кончиће твојих завоја. Ујутро смо се сви будили и ишли на посао.

Нисмо живели у бајци. Живели смо на некаквом прагу надолазеће туге, коју смо одраније чекали. Пеглали румене кравате, качили медаље. Домаће животиње су умирале на нашим рукама.

У години кад НАТО авиони бомбардују Србију, до нас долеће, кидајући маце с врба, касетне бомбе случајна граната. Татице, тата, мора да смо и ми Срби.

Како те је пратио, гушећи се, пас – лавежом, сузама, њушећи псећу тугу. Двадесет година смо живели с тобом, скитајући, а поред куће је горела бакља на уље и гас.

Као да се никад неће завршити Олимпијада, над руским пространством лети и плаче Мишка. У болници у Назрану виђена су деца без ногу, доведена из пакла, како умиру по ходницима.

Деца Беслана – рана која пробија срце. Првог септембра звоно жалосног јутра. Али где су стеле за децу Урус-Мартана? За децу Грозног. За бебе из Сержен-Јурта.

Где су били твоји противавионски топови и батерије? Тенкови, ракете, митраљези и фишеклије? За мене, ти више

никад нећеш бити старији. „Бомбардовали су нас совјетски. Дакле, наши.“

Живели смо дуго. Сачували и руке и ноге. Иако су војске умеле да циљају у цивиле, итекако. Тебе су бринули рачуни за комуналије. И мене некаква аритметика.

Сад је пролеће. Биће топло и бесплатно. Сунце нам неће испоставити рачун ни за један килоцул. Биће довољно светла и ваздуха. Деци и девицама, и војницима који су их убијали.

Доћи ћу код тебе на лето. Читаћу новине. Попричаћемо, као некад, о овоме и ономе. Иве пристају твом гробу, или врбе? Татице, тата, мора да смо и ми Срби.

Георгије Зотов

ДАН БЕЗ РУСИЈЕ

... Једног дана је Русија узела и хоп – нестала. Па, ето, тако је испало. Спустила се магла, у стилу Стивена Кинга, или је одједном негде одлетела. Дешава се, укратко. Ко је донедавно могао да замисли да ћемо месецима бити у карантину? Па и овде – Русија је нестала на загонетан начин. Без објашњења и било каквих званичних информација.

... У Сједињеним Државама политичари су се смрзли од ужаса. Новинари CNN-а разбијали су врата апотека, купујући гајбе седатива. Јер ако Доналд Трамп поново победи, ко ће онда бити крив за мешање у америчке изборе? Русије више нема. Северна Кореја, са својим полумртвим интернетом, није достојан непријатељ. Спикери на екранима су ћутке мрдали устима као рибе, покушавајући да реч „Русија“ некако замене проклињањем режима Белорусије, Венецуеле и Сирије. Није ишло. Сад су подли режими, на које је толико огорчен слободни свет, постали неважни. „Њујорк тајмс“, желећи да колико-толико поправи ситуацију, оптужио је Кубу да манипулише смртним случајевима COVID-19. Али то нико није хтео да чита – јер су читаоце по питању Кубе занимали искључиво рум и цигаре. Холивуд је као зле ликове у филмовима увео Авганистанце и Кинезе, али је публика фокус групе почела отворено да се подсмева. Председник се закључао у Овални кабинет и дрхтавом руком сипао виски. Било је потребно усвојити нови пакет страшних санкција, али је разлог нестао. Запослени у Стејт департменту лутали су по канцеларијским ходницима, бесциљно покушавајући да убију време.

... Украјина је једноставно изгубила смисао постојања. Прву половину дана узалуд су покушавали да се навикну на оно што се догодило, али су онда почели да лудују. За проблеме у привреди, мито, лажи функционера и политичка убиства није било одговарајућег кривца. Од Белорусије је затражено да преузме улогу Русије, и Белорусија је радо пристала – али је затражила толики новац од Украјине да је од те идеје морало да се одустане. Руководство у Минску тиме није било узнемирено, имало је пречих брига – коме сад увалити млечне производе, кобасице, тракторе и камионе БелАЗ. Толико година су приговарали Русији – ова добра су толико неупоредива да ће се за њих Европа отимати. Али чим се десила ова пизд@рија, испоставило се: Европа ни длаку с руке не жели да чупне, зато што има сопствену павлаку и кобасице.

... Северно од Белорусије настао је прави пакао. Психијатри балтичких земаља појурили су у републичке парламенте и кабинете министара, са товарима таблета и ињекција. Алкохол у локалним продавницама нестао је за пола сата. НАТО је најавио да ће уклонити базе због одсуства војне претње Русије, Европска унија је одбила кредите за одбрану. Грађанима је од сада постало веома тешко објаснити да пад економије и одлазак трећине целокупног становништва на прање ЕУ посуђа уопште нису изазвани интригама ФСБ-а и плановима Кремља.

... Пољска је после сат времена објавила тродневну жалост због пропасти Русије. Пољаци су морали некако да осмисле нову реалност: новине би наредних двадесет година излазиле празних страница због недостатка главне теме. Гомила пропагандиста остала је без посла и стала у ред за бесплатну кромпир-чорбу од добротворних организација.

Неки су, ужаснути, доносили цвеће на места порушених споменика Црвеној армији, надајући се да ће провиђење вратити Русију на њено место. Постало је јасно да се руски туристи неће враћати ни након карантина. А ни новац, такође. Нити бизнисмени који купују пољску одећу и обућу. „Ово је дефинитивно руска завера“, рекао је стари пан Јанек ништа мање старом пану Томеку на клупи на улазу у Варшаву.

... Истовремено са нестанком Русије, у Грузију се вратило милион миграната, који су живели у тој неправедној земљи и сваког месеца слали кући новац. Следећа ноћна мора коју су Грузијци морали да доживе била је чињеница да Јужна Осетија и Абхазија, испоставило се, уопште нису биле везане за Русију. Они озбиљно не желе да буду део Грузије, искрено, часна реч.

... Турска је, у дивљој конфузији, објашњавала – молим вас, не губите наду, потребно је мало стрпљења: сад ће она изабрати некога захваљујући коме опстаје на власти режим Башара ел Асада у Сирији, а Халифа Хафтар у Либији има модерно наоружање.

... Јапан је мртвим погледом посматрао воду, где су до јуче плутала жуђена Курилска острва, болно протрљао очи и схватио да су од сада сва премијерова обећања да ће вратити територије просто бајка. Неће више бити оних лепих излета бродом ради инспекције острва, а прослава Дана северних територија мораће потпуно да се откаже.

... У Чешкој, начелник округа Праг-6, који је срушио споменик маршалу Коњеву, смењен је са дужности. У одсуству империјалне Русије, којој се требало храбро одупрети, одједном је постало јасно: овај начелник уопште није био никакав ватрени родољуб, већ обични магарац, који је глупом одлуком упропастио градску имовину.

... До вечери су се на трговима Америке, Европе и бившег СССР-а окупили политичари, клечећи у сузама. Молили су се Господу за повратак Русије. Нису знали како да живе без ње. Ноћ је протекла у мучном, крајње неспокојном сну.
А ујутро се Русија вратила. И све је почело поново...

Дмитриј Галковски

НИЈЕ ТО ТАЈ НЕПРИЈАТЕЉ, СИЗИФЕ!

Чудна законитост: што Украјина више мрзи Русе, што се више са њима бори, Украјинцима постаје све горе. А онда „колеге“ још више помажу Украјини. И од те њихове помоћи, што је већа, бива им све горе и горе.

Замислите шта би било да добри Запад Украјини није пружио огромну помоћ од самог почетка специјалне операције. Вероватно би страдало неколико стотина људи, били би расписани ванредни избори у Кијеву, а Донбас проглашен демилитаризованом зоном. И то би био сав ужас. Све у свему би трајало две недеље. Али Украјинцима су помогли. Снажно. И још ће помагати; даље и више. И, врло вероватно, ускоро ће помоћи у толикој мери да ће и данашња ситуација бити предмет носталгичних сећања на готово миран живот.

Пре много година приметио сам једну чудну особину украјинске психологије. Они Русе у својим фантазијама приказују као мрачне и глупе убице – а притом су сигурни да се Руси неће понашати као убице. Неће одговарати на увреде, неће вршити економски притисак, неће слати своје трупе на територију Украјине, неће ударати по позадинским базама и војним фабрикама. И касније неће ударати на електране и транспортна чворишта. И касније неће користити тактичко атомско оружје. И, коначно, неће бацати мегатонске бомбе на Лавов и Кијев. Неће урадити ништа од овога.

А зашто Руси ово неће урадити ако су, по речима самих Украјинаца, убице? Зар у тако неустрашивој и вечито оптимистичној позицији Украјинаца нема неке контрадикторности? И шта постижу Украјинци својим понашањем?

Чини се – било шта, само не мир и просперитет за њихову отаџбину.

Морате изабрати своје пријатеље, али такође морате изабрати и своје непријатеље. А Украјинци су сами себи изабрали непријатеље, јер је њихова агресија на Русију била једносмерна. Украјина је стекла независност под баснословним условима. Кремљ је почео да јој пружа колосалну економску помоћ – заправо, као делу сопствене земље. Као одговор, за почетак, у Кијеву су издате новчанице са портретом Мазепе, руског националног издајника, а онда је кренуло.

У чему је ствар? Многострадални украјински народ тек треба да схвати да је неустрашиво ушао у сукоб уопште не са оним људима против којих сад води ратна дејства. Украјинци не разумеју да се, борећи се против Русије, уопште не боре са „кацапима“ или, како су сами себе убедили, са „мокшама“, већ са бездушном међународном канцеларијом, светском бирократијом, која у принципу нема ништа лично ни према Русима ни према Украјинцима, ни према Пољацима, Кинезима или Уругвајцима. Руси ту ништа не одлучују. Нажалост.

Сваки Украјинац у дубини душе савршено добро зна да Руси заправо нису његови непријатељи. То је народ од кога Украјинци никад нису имали никаква шиканирања, већ само попустљивост и уступке. Како је Лењин једном искрено рекао: Руси су глупи добродушни људи који уопште нису подесни за револуционарни терор. Са његове тачке гледишта, са тачке гледишта злог човека и русофоба, ово је био прекор, и, морам рећи, не сасвим заслужен, јер Руси, са свом својом спољашњом добротом и покорношћу, могу да се боре и, кад загусти, знају како.

Али има истине у Лењиновим речима. Руси, наравно, никад не би заратили са Украјинцима, а све и кад би до сукоба дошло, њихов циљ би био управо формат специјалне операције, са минималним губицима, а не године муке, а потом и вековна угњетавања. А сад све иде ка вековном угњетавању, јер Украјинци не ратују са Русима, већ са међународном корпорацијом. То јест, сами са собом. Та корпорација се плаши само једног – да се Руси и Украјинци не помире. Према томе, две будале се љуљају на љуљашци. Русија има већу тежину, па је зато на оној другој страни љуљашке Украјинцима од сваког наредног покрета све болније, али то суштину ствари не мења.

Евгениј Сатановски

ГЕНЕРАЛЕ, БИРАЈ СЛОБОДНО

Генерал Дејвид Петреус је изјавио: „Ако Русија употреби тактичко нуклеарно оружје у Украјини, САД би могле да униште Црноморску флоту“. И још нешто о тамо неком члану у неком њиховом документу, свеједно којем, на основу којег ће, како генерал искрено претпоставља, имати право да то учине.

Што звучи прилично забавно, јер кад је то Американцима, да би радили шта год хоће и где год хоће, и кад год хоће, био потребан некакав члан било где, чак и у њиховој Декларацији о независности, чак и у повељи УН или Бендеровској лиги сексуалних реформи?

Од самог рођења, никоме у Сједињеним Државама није био потребан никакав проклети разлог за било какав рат са било ким – укључујући и нас. И то што сад са нама ратују (а са нама ратују) рукама исламиста или Украјинаца, а не директно, не треба никога да доводи у заблуду.

Генерал Петреус – да није то случајно она иста особа која је командовала америчком војском у Ираку, борећи се против Ал-Каиде, затим шефовала у Авганистану, па онда у Сирији, већ као директор ЦИА-е, и тамо дошла на изненађујуће прогресивну идеју о томе да треба искористити просаудијску Ал Каиду као противтежу Исламској држави која је била прокатарска и протурска? Штавише, ову идеју је успешно спровела америчка војска кад је исламистима у две транше пребацила војну технику, опрему и муницију у вредности од милијарду долара, под маском глупих легенди да су једну групу коју су обучавали у Турској за борбу

против Асада заробили, а друга је кобајаги сама прешла на њихову страну...

Па ето, он сад у Украјини обавља свој посао. Веома инспиративно.

Строго говорећи, генерал Петреус је својим изјавама у потпуности легитимисао наш удар нуклеарним оружјем, само не тактички против Украјине, већ стратешки против САД и њених нуклеарних савезника – Француске и Велике Британије. Тачније, удар по свим њиховим флотама и војним базама – најпре по оним у којима се чува нуклеарно оружје (конкретно, америчко у Немачкој, Белгији и Турској, док га нису пребацили у Пољску, ближе нашим границама), а такође и по ракетним рампама на територији самих Сједињених Држава. Управо тога и само тога се они плаше.

А што се тиче тога чему то води... Па, ничему добром. Али ако наставимо да се играмо час дипломатије, час Специјалне операције, час оне игре „а ко је то мамина и татина највећа будала“, онда ће бити још горе.

Зато слободно бирај: биће веома, веома лоше, потпуно катастрофално или одмах Армагедон. Изгледа да нема другог избора...